

Arrest

nr. 283 203 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN en M. BOTTIN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. ANDRIEN en M. BOTTIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 juni 2022 en op 5 augustus 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 september 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1986 te Tripoli, Libië. U heeft de Libische nationaliteit, bent Arabier van origine en soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

Vooraleer u persoonlijke problemen ondervond, verbleef u in Al Hadaba te Tripoli. U ging ook regelmatig op bezoek bij uw familieleden in Ras Hassan te Tripoli. U had tevens al een aantal keer Libië verlaten. Zo reisde u naar China voor handel en naar Tunesië voor toerisme en medische behandeling.

Uw ouders zijn gescheiden. Uw vader verblijft in de ouderlijke woning te Al Hadaba te Tripoli. Uw moeder verblijft in haar woning in Zawied Al Dahman, eveneens in Tripoli. U heeft één volle zus, K.. Zij verblijft op heden in Groot Brittannië. Daarnaast heeft uw vader nog een aantal kinderen met een andere vrouw en heeft uw moeder nog een aantal kinderen met een andere man.

U behaalde uw diploma administratie en boekhouding. Na het afstuderen heeft u één jaar gewerkt als juwelier. Daarna werkte u in de petroleumsector, waar u het onderhoud deed van graafmachines. Sinds het begin van de oorlog werkte u niet meer. Op een bepaald moment vernam u via een vriend dat er opleidingen gegeven werden bij justitie, alzo volgde u een bewakingscursus bij de politie. Van 2013 tot 2017 deed u de 'buitenbewaking' aan de gevangenis Al Ruweini, gelegen te Ein Zara te Tripoli. U voerde uw bewakingsopdrachten uit aan de poort van de gevangenis, rondom de muren van de gevangenis en aan het ingangspunt voor de bezoekers. U kwam met bezoekers en personeelsleden in contact, u volgde instructies op over wie wel en wie niet binnen mocht. U had echter geen zicht op wat er zich afspeelde binnen de muren van de gevangenis, wie de gedetineerden waren etc.

In 2017 hing er spanning in de lucht. Eén van uw collega's werd dood teruggevonden, twee andere collega's verdwenen. Er deden verschillende geruchten de ronde over de reden van deze incidenten. Er werd gezegd dat milities de controle over de gevangenis wilden overnemen, er werd gezegd dat er wraak genomen werd omwille van de moord op een gevangene en er werd gezegd dat er een ontsnappingspoging op til was. Omwille van deze situatie was er veel paniek. In de zomer van 2017 ondervond u persoonlijk ook een probleem. U werd slachtoffer van ontvoering. U werd handhandig aangepakt. De ontvoerders wilden via u meer te weten komen; wie er bijvoorbeeld naar vergaderingen komt, wie de macht heeft in de gevangenis etc. U antwoordde wat u wist, doch dit was niet veel. Tijdens de ondervragingen werd u gemarteld. Op een bepaald moment werd u op een zachtere manier behandeld en slaagde u er vervolgens in te ontsnappen. Na uw ontsnapping liet u bij een politiekantoor een proces-verbaal opmaken van wat er was gebeurd. Vervolgens verbleef u ongeveer een week in het ziekenhuis voor verzorging. Daarna heeft u een drietal dagen bij uw oom langs moederszijde verbleven en vervolgens ging u naar Tunesië. Aangezien uw levensomstandigheden in Tunesië precair waren, pendelde u tussen Tunesië en uw vrienden in Nalut in Libië, dichtbij de grens met Tunesië. Via uw broer kwam u te weten dat er een arrestatiebevel in uw hoofde was uitgevaardigd op 27 oktober 2017. U vermoedt dat dit te maken had met uw ontsnapping. Op een bepaald moment richtte de militie die u ontvoerd had zich op uw vader. U vermoedt dat ze uw vader wilden gijzelen om zo tot bij u te geraken.

Sinds het moment van uw ontsnapping kon u geen normaal leven meer leiden en dat deed u besluiten om definitief uit Libië te vertrekken. Een vriend van u regelde een visum voor Turkije. Op 7 januari 2019 verliet u Libië en ging u vervolgens, voor een periode van ongeveer twee jaar, naar Turkije. Hierna reisde u naar Tunesië waar u een visumaanvraag voor Europa indiende. U bent toen (15 april 2021) voor een uurtje de grens terug overgestoken naar Libië om de administratieve voorwaarden in kader van uw visum in orde te brengen. Vervolgens reisde u via Griekenland door naar België.

U was eerst niet van plan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, u had het idee om op basis van een werkvergunning in België te blijven. Uiteindelijk besloot u dit wel te doen. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 19 juli 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: originele paspoorten, originele identiteitskaart van de gevangenis waar u werkte, een vervallen identiteitskaart, een attest van goed gedrag en zeden, een arrestatiebevel in uw hoofde, een proces-verbaal van de politie, twee vergunningen dat u in het kader van uw werk met de wagen mocht rijden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) na uw beide persoonlijke onderhouds (CGVS 1 dd.17.06.2022 en CGVS 2 dd. 05.08.2022) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals

bedoeld in de vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U geeft aan dat terugkeren naar Libië betekent dat u gedood zal worden. U verwijst naar uw problemen met de militie door dewelke u ontvoerd werd (CGVS 1 p.7-8, CGVS 2 p.3-6). Op basis van onderstaande vaststellingen heeft u hierin evenwel totaal niet kunnen overtuigen.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ondermijnd door de door u geschetste gang van zaken met betrekking tot uw ontvoering. Het CGVS vindt het in de eerste plaats weinig overtuigend om welke reden u een doelwit zou zijn geweest van de militie. Uit uw verklaringen blijkt dat de militie het doel had informatie te bekomen over de organisatie van de gevangenis en over machtige figuren binnen de gevangenis. Dit bleek uit de vragen die ze u stelden over wie er verantwoordelijk was binnen de gevangenis, wie er in contact kwam met procureurs en wie gedetineerden naar de rechtbank bracht. Ze wilden van u weten wie precies er naar vergaderingen kwam/en en wie de macht heeft in de gevangenis (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.4). U was, als buitenbewaker, evenwel enkel op de hoogte van 'lichte' informatie; zoals wie er het meeste naar de gevangenis kwam, wie er tijdens de officiële uren kwam en welke collega's gedetineerden naar de rechtbank brachten (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.5). U beschikte over geen enkele verdere informatie aangaande wat er zich binnen de muren afspeelde, wie de gedetineerden waren, wie machtig was, op welke manier de gevangenis beheerd werd of andere gevoelige informatie (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.4, 5). U geeft aan dat de kennis die u had ruim onvoldoende was en dat u dit ook zo communiceerde naar uw ontvoerders/ondervragers (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.5). Gezien het doel van de militie was om gerichte informatie te bekomen over wat er zich binnen de muren van de gevangenis afspeelde, vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat u, die louter taken van buitenbewaking deed en geen enkele kennis had over wat er zich binnen de muren afspeelde, in het vizier zou lopen van de militie. Er kan verwacht worden dat ze doelgericht te werk zouden gaan in die zin dat ze eerst de nodige informatie zouden hebben ingewonnen over wie als informatiebron in aanmerking zou komen en enkel personen zouden viseren die betekenisvol voor hen waren. Dat u in hun vizier zou zijn gekomen, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Wat bovendien uw geloofwaardigheid ondermijnt, is de door u geschetste gang van zaken betreffende uw beweerde vasthouding. U geeft aan dat u voor een periode van ongeveer tien à twaalf dagen werd vastgehouden (u stelde hier zelf een einde aan door te ontsnappen; CGVS 2 p.3). Dat een militie dermate veel tijd en energie zou steken in een persoon die quasi geen antwoorden kon geven op de vragen die ze hadden, is volstrekt ongeloofwaardig. Er kan immers vanuit gegaan worden dat het voor de militie toch wel heel snel duidelijk moest zijn dat u hen geen antwoorden kon bieden op hun vragen temeer ze u volgens uw verklaringen zeer hard aanpakten en geweld niet schuwden. U geeft aan dat u dit tevens duidelijk aan hen liet verstaan "Ik antwoordde altijd: ik ken niemand binnen, ik weet niet wie de gevangenis beheert, ik ben een buitenbewaker." (CGVS 1 p.8). In dat opzicht vindt het CGVS het dan ook totaal niet aannemelijk dat de militie dermate veel tijd en energie in u bleef steken en bleef volharden informatie uit u los te krijgen. U geeft aan dat ze na zeven dagen brute behandeling zouden zijn overgegaan naar een meer zachte aanpak. Als reden hiervoor geeft u aan "Ik was met handboeien in het begin, ze hebben me geslagen. En achteraf dachten ze, we gaan hem goed behandelen en meer info krijgen, ik kreeg water van hen. Ze dachten, we gaan hem één keer hard aanpakken en andere keer zachter, dat was mijn gevoel." (CGVS 2 p.5). Dat ze bleven volharden in hun focus op u, staat totaal niet in verhouding met wat u wist. Dat de door u geschetste gang van zaken dan ook ernstige vraagtekens oproept, behoeft dan ook geen verder betoog.

Daarnaast vindt het CGVS uw ontsnapping een zeer absurd gegeven in de door u geschetste gang van zaken. Uit uw verklaringen blijkt dat u klaarblijkelijk geen moeite hoefde te doen om te ontsnappen. U zegt "Hij bracht water en ik mocht naar de wc gaan. Op bepaald moment, kon ik ontsnappen, gewoon springen over de muur. ... Ze waren met vier (cf. bewakers), ze zaten samen, ik sprong over, niet echt een muur, zo laag (rand van gebouw)." (CGVS 2 p.5). Het gemak dat u had om te ontsnappen vindt het CGVS totaal niet aannemelijk in de context die u schetst. Te meer daar ze tijdens uw vasthouding het volgende tegen u zeiden "Ze zeiden tegen mij, jij bent dood. Beschouw jezelf als een dode. Je gaat nooit vrijkomen." (CGVS 2 p.5). Dat u dan plots een vrijgeleide zou hebben gekregen om te ontsnappen, is wederom een element dat uw geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze ondermijnt.

Wat bovendien de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees nog meer ondermijnt, is de vaststelling dat u na uw ontsnapping geen verdere problemen meer heeft gekend met de militie. U geeft aan dat u na uw ontsnapping een week in het ziekenhuis lag om verzorgd te worden en dat u daarna enkele dagen bij uw oom langs moederszijde verbleven heeft. U verbleef toen nog steeds in Tripoli (CGVS 2 p.3, 5). Indien de militie het effectief op u gemunt had, kan er verwacht worden dat het voor hen niet al te veel moeite gekost zou hebben om u te lokaliseren. U geeft echter aan dat ze u nooit bij uw oom langs moederszijde zouden zoeken. U zegt "Niemand kent mijn oom. Ze zouden mij nooit bij hem komen zoeken. ... Niemand kent mijn oom. Als ze me zoeken zouden ze naar ons huis komen, naar

oom langs vaderszijde of zus. ... Zo is de logica bij hen." (CGVS 2 p.3). Dit slaat nergens op. Indien de militie u effectief in het vizier zou hebben, kan er verwacht worden dat ze alle middelen zouden ingezet hebben en inspanningen geleverd zouden hebben om tot bij u te geraken. Het is daarenboven niet ondenkbaar dat ze via uw familieleden tot bij u zouden geraken. Bovendien geeft u aan dat hun reikwijdte immens is en er dus met andere woorden kan van worden uitgegaan dat ze over de nodige contacten of netwerk zouden beschikken om verdere informatie te vergaren. Dit blijkt ook uit wat u zegt hierover "Ik zal vermoord worden. Ik ben uit schrik naar Tunesië gegaan, daar durfde ik niet te blijven, want ze zullen me daar kunnen bereiken. Ik verbleef aan de grens in Libië, ik bleef bang. Zelfs in Turkije, want ze kunnen me daar ook bereiken." (CGVS 2 p.3). Dat u sinds uw ontsnapping tot aan uw definitief vertrek uit Libië, nota bene ongeveer anderhalf jaar later, geen persoonlijke problemen meer heeft ondervonden, ondermijnt in het licht van voorgaande op fundamentele wijze uw beweerde vrees.

Wat tevens uw beweerde vrees ondermijnt is de door u geschetste gang van zaken hoe er met uw vader werd omgegaan. U geeft aan dat ze uw vader wilden meenemen om tot bij u te geraken "Om mij te krijgen, om hem te gijzelen tot wanneer ik mezelf aangeef." (CGVS 2 p.5). U geeft aan dat ze machtig zijn, dat het zo werkt in Libië en u zegt letterlijk dat ze alles doen en niemand hen durft tegen te houden. "Ze doen alles en niemand durft hen tegen te houden. ... Bijvoorbeeld, ze komen Mohammad zoeken, dan pakken ze de broer op omdat Mohammed niet thuis is. Ze durven zelfs moeders te nemen." (CGVS 2 p.5). Wat er met uw vader gebeurde omschrijft u als volgt "Ze kwamen mijn vader arresteren, iedereen van de wijk kwam erbij, en iedereen zei, hij is luchtvaartingenieur, niets te maken met politiek, ze hebben hen tegengehouden en uiteindelijk niet doorgestaan." (CGVS 2 p.5). Ook dit slaat nergens op. U geeft aan dat de militie zich door niets of niemand laat tegenhouden, dat ze zelfs moeders willen meenemen om hun doelen te bereiken, maar uit uw verklaringen blijkt dan wel dat buurtbewoners konden tussenkomen en er zo vermeden kon worden dat ze uw vader meenamen. Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze verklaringen uw geloofwaardigheid ondermijnen daar er bezwaarlijk kan gesteld worden dat uw beschrijving van deze niets of niemand ontziende militie overeenstemt met het door hun gestelde gedrag, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat zich hierna geen verdere problemen hebben voorgedaan. Als de militie er effectief op uit was tot bij u te geraken, kan er verwacht worden dat ze uw familie niet zonder meer met rust gelaten zouden hebben. Ook voorgaande ondermijnt op ernstige wijze de door u beweerde vrees.

Ook uw verklaringen betreffende het arrestatiebevel ondermijnen uw geloofwaardigheid. In de eerste plaats geeft u aan dat het louter een eigen analyse is dat dit arrestatiebevel te maken had met uw ontsnapping (CGVS p.4). Het hoeft niet te verwonderen dat deze eigen analyse zeer weinig waarde heeft in het licht van uw beweerde vrees. Daarnaast stelt het CGVS tegenstrijdige verklaringen vast tussen wat u hierover tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde. Bij het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de broer van uw moeder, op basis van dit arrestatiebevel, zich gaan informeren is bij de militie en dat u, nadat uw oom uw telefoonnummer aan hen had gegeven, werd opgebeld door de bevelhebber en deze u toen met de dood bedreigde (CGVS 1 p.8). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geeft u aan dat die bevelhebber u niet opgebeld heeft, dat u louter met uw oom gebeld heeft toen hij daar aanwezig was (CGVS 2 p.4). Deze verklaringen zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Indien u effectief met de dood zou zijn bedreigd, kan er verwacht worden dat u hierover eenduidige en ondubbelzinnig verklaringen zou afleggen. Dat dit niet het geval is, onderstreept de appreciatie van het CGVS.

Tot slot dient benadrukt te worden dat uw beweerde vrees ondermijnd wordt door de vaststelling dat u Libië pas in 2019 verlaat terwijl uw problemen hun oorsprong vonden in de zomer van 2017. Deze vaststelling ondermijnt, en zoals reeds werd opgemerkt, de hoogdringendheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. Wat voorgaande verder onderstreept zijn uw verklaringen dat u bij aankomst in België eigenlijk niet van plan was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U zegt "Omdat ik in begin geen asiel wou aanvragen. Ik wou proberen op een andere manier hier in dit land te blijven, bv via een werkcontract. ... Omdat die mensen die ik ontmoette, me vertelden, dat het een zeer moeilijke operatie is om asiel aan te vragen, en een groot gedoe, je kan ziek worden, in kamp belanden. Allemaal negatieve dingen over de asielprocedure." (CGVS 1 p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze verklaringen uw nood aan internationale bescherming volledig onderuit haalt en dat behoeft verder geen betoog.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Libië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw originele paspoorten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, elementen die niet betwist worden. De documenten die u neerlegt in het kader van uw werk dienen louter ter staving van uw werkactiviteiten. Zij vormen geen bewijs van de door u beweerde problemen. Hetzelfde wat betreft uw attest van goed gedrag en zeden, dit staat geenszins de door u beweerde problemen. De documenten die u neerlegt ter staving van uw beweerde problemen, met name het arrestatiebevel dat in uw hoofde uitgevaardigd zou zijn alsook het

afschrift van het proces-verbaal, kunnen enkel dienen ter staving van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval, op basis van bovenstaande argumentatie, duidelijk niet het geval is. De door u neergelegde documenten wijzigen bijgevolg niets aan de appreciatie van het CGVS.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de *COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022* van 29 maart 2022 blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober-november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Aangaande de vluchtelingenstatus geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat in op de motieven inzake zijn ontvoering door een militie, zijn ontsnapping, zijn arrestatiebevel en inzake het feit dat hij het plan had om geen asiel aan te vragen.

Vervolgens wordt aangaande de subsidiaire beschermingsstatus gewezen op ernstige individuele schendingen wegens het feit dat verzoeker een gevangenisbewaker is en daarom een belangrijker doelwit is dan een eenvoudige burger voor de LNA en de milities tegen de staatsregering. Hierbij wordt opgemerkt dat er nog steeds wrijving bestaat tussen de HoR (gesteund door LNA) en de GNU.

Tot slot wijst verzoeker op de ernstige schade voor burgers als gevolg van willekeurig geweld door gewapende groepen die in Tripoli om de macht strijden.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- psychologische certificaat van 24 november 2021 (stuk 3);
- Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen ambtsbericht Libië,” p.3, 14-16 en p.45-49, met verwijzing naar de weblink (stuk 4);
- Amnesty International, “Libye, Il faut amener les leaders des milices à rendre des comptes” van 4 mei 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 5);
- RTBF, “Fosses communes, tortures... En Libye” van 13 mei 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 6);
- GNS, “Two prime ministers further destabilize Libya” van 11 augustus 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 7);
- Libya security monitor, “LNA 5+5 Representatives cease all cooperation with the GNU” van 9 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 8);
- The Libya update, “GNU and LNA forces clash in Sabha”, met verwijzing naar de weblink (stuk 9);
- “Milicias Clash in Libya Amid Political Tensions Between Rival Governments” van 23 juli 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 10);
- Libya update “ Tripoli clashes.. Health Ministry condemns targeting hospitals” van 27 augustus 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 11);
- France 24, “More than a dozen civilians killed in militia clashes in Lybian capital Tripoli” van 22 juli 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 12);

- OMCT, "Thematic Report - Extrajudicial and unlawful killings in Libya" van september 2022, p. 1-25, met verwijzing naar de weblink (stuk 13);
- Crisis 24, "Libya: Heightened security likely in Tripoli through at least late September /update 4" van 31 augustus 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 14);
- Aljazeera, "32 killed in Libya's Tripoli as fears grow of a wider war" van 28 augustus 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 15);
- Aljazeera, "Civilians in crossfire as shifting alliances spark Libya violence" van 25 juli 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 16);
- UK Government, "Foreign Travel Advice: Libya", met verwijzing naar de weblink (stuk 17);
- Crisis 24, "Libya: Security situation to remain unstable through at least late September /update 3" van 31 augustus 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 18);
- UN Security Council, Press Statement on Libya (SC/15015) van 2 september 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 19);
- "UNHCR Position on returns to Libya" van september 2018, p. 20-21, met verwijzing naar de weblink (stuk 20).

2.2.2. Verweerder maakt op 12 december 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij de volgende stukken toevoegt:

- COI Focus, "Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus", 26 september 2022;
- COI Focus, "Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022" van 27 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In zoverre in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers beschermingsverzoek is gesteund op een vrees voor gewapende groeperingen waarbij hij wijst op zijn eerdere ontvoering en vasthouding door een militie wegens zijn werkzaamheden als gevangenisbewaker.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet

aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Libië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst met reden aangegeven dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen wordt ondermijnd door de door hem geschetste gang van zaken met betrekking tot zijn ontvoering:

“Het CGVS vindt het in de eerste plaats weinig overtuigend om welke reden u een doelwit zou zijn geweest van de militie. Uit uw verklaringen blijkt dat de militie het doel had informatie te bekomen over de organisatie van de gevangenis en over machtige figuren binnen de gevangenis. Dit bleek uit de vragen die ze u stelden over wie er verantwoordelijk was binnen de gevangenis, wie er in contact kwam met procureurs en wie gedetineerden naar de rechtbank bracht. Ze wilden van u weten wie precies er naar vergaderingen kwam/en en wie de macht heeft in de gevangenis (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.4). U was, als buitenbewaker, evenwel enkel op de hoogte van ‘lichte’ informatie; zoals wie er het meeste naar de gevangenis kwam, wie er tijdens de officiële uren kwam en welke collega’s gedetineerden naar de rechtbank brachten (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.5). U beschikte over geen enkele verdere informatie aangaande wat er zich binnen de muren afspeelde, wie de gedetineerden waren, wie machtig was, op welke manier de gevangenis beheerd werd of andere gevoelige informatie (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.4, 5). U geeft aan dat de kennis die u had ruim onvoldoende was en dat u dit ook zo communiceerde naar uw ontvoerders/ondervragers (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p.5). Gezien het doel van de militie was om gerichte informatie te bekomen over wat er zich binnen de muren van de gevangenis afspeelde, vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat u, die louter taken van buitenbewaking deed en geen enkele kennis had over wat er zich binnen de muren afspeelde, in het vizier zou lopen van de militie. Er kan verwacht worden dat ze doelgericht te werk zouden gaan in die zin dat ze eerst de nodige informatie zouden hebben ingewonnen over wie als informatiebron in aanmerking zou komen en enkel personen zouden viseren die betekenisvol voor hen waren. Dat u in hun vizier zou zijn gekomen, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.”

Verzoeker werpt thans in zijn verzoekschrift op dat hij eigenlijk een belangrijkere rol had in de gevangenis. Hij stelt dat hij geen eenvoudige buitenbewaker was maar wel een bewaker in de gevangenis waarbij hij dagelijks contact had met de gevangenen. Hij meent dat de milities die belangrijke informatie wilden hebben er dus alle belang bij hadden om hem en zijn collega’s te ondervragen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande concrete bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, om te buigen met zijn louter blote *post factum*-bewering die niet overeenstemt met zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en tijdens zijn twee gehoren op het Commissariaat-generaal. Verzoeker gaf meermaals uitdrukkelijk en dus consistent aan dat hij slechts een bewaker buiten de gevangenis was en instond voor de buitenbewaking zonder enig contact met de gevangenen en zonder zelfs ooit binnen te zijn geweest in de gevangenis (Vragenlijst van 14 december 2021, vraag 1; eerste persoonlijk onderhoud, p. 5, 8; tweede persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Bij aanvang van zijn eerste persoonlijke onderhoud gaf verzoeker overigens aan dat hij niets toe te voegen of te verbeteren had aan zijn gehoor bij de DVZ (eerste persoonlijk onderhoud, p. 3) en tijdens het tweede gehoor gaf verzoeker enkel aan een opmerking/correctie te hebben over zijn studies (tweede persoonlijk onderhoud, p. 2).

Verzoeker tracht zijn eerdere en volgens hem foute verklaringen uit te leggen door aan te voeren dat hij de waarheid niet durfde te zeggen omdat hij ongerust was, in paniek geraakte en kwetsbaar was. Verzoeker stelt in dit verband te lijden aan een posttraumatische stressstoornis. De Raad kan evenwel niet inzien hoe een eventueel mentaal onbehagen en ongerustheid ertoe zou hebben geleid dat verzoeker meermaals en op liefst drie verschillende momenten incorrecte informatie zou geven omtrent zijn eerdere werkzaamheden als gevangenisbewaker, te meer dit profiel zou hebben geleid tot zijn ontvoering en vasthouding door een militie. De Raad stipt hierbij aan dat een zekere mate van stress inherent is aan dergelijke interviews, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Waar verzoeker wijst op een toegevoegd medisch attest en stelt dat hij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis moet opgemerkt worden dat dit attest van 24 november 2021 waarin gewag wordt gemaakt van “insomnie sévère, anxiété, cauchemar, pensée négative, reviviscence” (eigen vertaling: ernstige slapeloosheid, angst, nachtmerries, negatieve gedachten, herbeleving) uitsluitend lijkt

gebaseerd te zijn op verzoekers eigen verklaringen. Uit dit attest blijkt geenszins dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Volledigheidshalve moet vastgesteld worden dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 11 augustus 2021). Bij de DVZ verklaarde verzoeker overigens expliciet "in orde" te zijn, "zowel mentaal als fysiek" (Verklaring DVZ van 11 augustus 2021, p.12, vraag 32) en uit zijn persoonlijke onderhouden blijkt niet dat er zich problemen hebben voorgedaan of dat verzoeker aangaf (mentale) problemen te ondervinden.

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots een andere invulling geeft aan zijn functie als bewaker kan niet ernstig genomen worden en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorts kan gewezen worden op volgende pertinente motieven:

"Wat bovendien uw geloofwaardigheid ondermijnt, is de door u geschetste gang van zaken betreffende uw beweerde vasthouding. U geeft aan dat u voor een periode van ongeveer tien à twaalf dagen werd vastgehouden (u stelde hier zelf een einde aan door te ontsnappen; CGVS 2 p.3). Dat een militie dermate veel tijd en energie zou steken in een persoon die quasi geen antwoorden kon geven op de vragen die ze hadden, is volstrekt ongeloofwaardig. Er kan immers vanuit gegaan worden dat het voor de militie toch wel heel snel duidelijk moest zijn dat u hen geen antwoorden kon bieden op hun vragen temeer ze u volgens uw verklaringen zeer hard aanpakten en geweld niet schuwden. U geeft aan dat u dit tevens duidelijk aan hen liet verstaan "Ik antwoordde altijd: ik ken niemand binnen, ik weet niet wie de gevangenis beheert, ik ben een buitenbewaker." (CGVS 1 p.8). In dat opzicht vindt het CGVS het dan ook totaal niet aannemelijk dat de militie dermate veel tijd en energie in u bleef steken en bleef volharden informatie uit u los te krijgen. U geeft aan dat ze na zeven dagen brute behandeling zouden zijn overgegaan naar een meer zachte aanpak. Als reden hiervoor geeft u aan "Ik was met handboeien in het begin, ze hebben me geslagen. En achteraf dachten ze, we gaan hem goed behandelen en meer info krijgen, ik kreeg water van hen. Ze dachten, we gaan hem één keer hard aanpakken en andere keer zachter, dat was mijn gevoel." (CGVS 2 p.5). Dat ze bleven volharden in hun focus op u, staat totaal niet in verhouding met wat u wist. Dat de door u geschetste gang van zaken dan ook ernstige vraagtekens oproept, behoeft dan ook geen verder betoog."

Verzoeker brengt geen concrete en valabele argumenten bij die voorgaande bevindingen in een ander daglicht kunnen stellen.

De commissaris-generaal kan tevens worden bijgetreden in volgende overwegingen:

"Daarnaast vindt het CGVS uw ontsnapping een zeer absurd gegeven in de door u geschetste gang van zaken. Uit uw verklaringen blijkt dat u klaarblijkelijk geen moeite hoefde te doen om te ontsnappen. U zegt "Hij bracht water en ik mocht naar de wc gaan. Op bepaald moment, kon ik ontsnappen, gewoon springen over de muur. ... Ze waren met vier (cf.bewakers), ze zaten samen, ik sprong over, niet echt een muur, zo laag (rand van gebouw)." (CGVS 2 p.5). Het gemak dat u had om te ontsnappen vindt het CGVS totaal niet aannemelijk in de context die u schetst. Te meer daar ze tijdens uw vasthouding het volgende tegen u zeiden "Ze zeiden tegen mij, jij bent dood. Beschouw jezelf als een dode. Je gaat nooit vrijkomen." (CGVS 2 p.5). Dat u dan plots een vrijgeleide zou hebben gekregen om te ontsnappen, is wederom een element dat uw geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze ondermijnt."

Door te volharden in zijn verklaringen en verweerder een subjectieve beoordeling te verwijten, kan verzoeker voormelde motieven, die steun vinden in zijn eigen verklaringen en in de door hemzelf geschetste context, niet weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens terdege gemotiveerd:

"Wat bovendien de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees nog meer ondermijnt, is de vaststelling dat u na uw ontsnapping geen verdere problemen meer heeft gekend met de militie. U geeft aan dat u na uw ontsnapping een week in het ziekenhuis lag om verzorgd te worden en dat u daarna enkele dagen bij uw oom langs moederszijde verbleven heeft. U verbleef toen nog steeds in Tripoli (CGVS 2 p.3, 5). Indien de militie het effectief op u gemunt had, kan er verwacht worden dat het voor hen niet al te veel moeite gekost zou hebben om u te lokaliseren. U geeft echter aan dat ze u nooit bij uw oom langs moederszijde zouden zoeken. U zegt "Niemand kent mijn oom. Ze zouden mij nooit bij hem komen zoeken. ... Niemand kent mijn oom. Als ze me zoeken zouden ze naar ons huis komen, naar oom langs vaderszijde of zus. ... Zo is de logica bij hen." (CGVS 2 p.3). Dit slaat nergens op. Indien de militie u effectief in het vizier zou hebben, kan er verwacht worden dat ze alle middelen zouden ingezet hebben en inspanningen geleverd zouden hebben om tot bij u te geraken. Het is daarenboven niet

ondenkbaar dat ze via uw familieleden tot bij u zouden geraken. Bovendien geeft u aan dat hun reikwijdte immens is en er dus met andere woorden kan van worden uitgegaan dat ze over de nodige contacten of netwerk zouden beschikken om verdere informatie te vergaren. Dit blijkt ook uit wat u zegt hierover *“Ik zal vermoord worden. Ik ben uit schrik naar Tunesië gegaan, daar durfde ik niet te blijven, want ze zullen me daar kunnen bereiken. Ik verbleef aan de grens in Libië, ik bleef bang. Zelfs in Turkije, want ze kunnen me daar ook bereiken.”* (CGVS 2 p.3). Dat u sinds uw ontsnapping tot aan uw definitief vertrek uit Libië, nota bene ongeveer anderhalf jaar later, geen persoonlijke problemen meer heeft ondervonden, ondermijnt in het licht van voorgaande op fundamentele wijze uw beweerde vrees.”

Verzoeker repliceert dat er verschillende milities zijn in Tripoli die elk hun eigen grondgebied hebben waardoor het ingewikkeld kan zijn voor de ene militie die hem aan het zoeken was om informatie te krijgen uit het grondgebied dat wordt bezet door een andere militie.

Verzoeker gaat met dit betoog echter voorbij aan de motivering dat hij aangaf dat de reikwijdte van de militie immens is daar hij zelfs bang was in Turkije te kunnen worden bereikt waardoor er ook volgens de Raad van kan worden uitgegaan dat ze over de nodige contacten of netwerk zouden beschikken om verdere informatie te vergaren (tweede persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker gaf verder zelf aan dat de militie dermate machtig was dat ze alles konden doen en ze niet konden worden tegengehouden (tweede persoonlijk onderhoud, p. 5). Zodoende slaagt verzoeker er niet in bovenstaande motieven in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij na zijn ontsnapping wel nog problemen kende door te wijzen op zijn arrestatiebevel, kan gewezen worden op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Ook uw verklaringen betreffende het arrestatiebevel ondermijnen uw geloofwaardigheid. In de eerste plaats geeft u aan dat het louter een eigen analyse is dat dit arrestatiebevel te maken had met uw ontsnapping (CGVS p.4). Het hoeft niet te verwonderen dat deze eigen analyse zeer weinig waarde heeft in het licht van uw beweerde vrees. Daarnaast stelt het CGVS tegenstrijdige verklaringen vast tussen wat u hierover tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde. Bij het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de broer van uw moeder, op basis van dit arrestatiebevel, zich gaan informeren is bij de militie en dat u, nadat uw oom uw telefoonnummer aan hen had gegeven, werd opgebeld door de bevelhebber en deze u toen met de dood bedreigde (CGVS 1 p.8). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geeft u aan dat die bevelhebber u niet opgebeld heeft, dat u louter met uw oom gebeld heeft toen hij daar aanwezig was (CGVS 2 p.4). Deze verklaringen zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Indien u effectief met de dood zou zijn bedreigd, kan er verwacht worden dat u hierover eenduidige en ondubbelzinnig verklaringen zou afleggen. Dat dit niet het geval is, onderstreept de appreciatie van het CGVS.”

Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat het niet onlogisch is om een verband te zien tussen verzoekers ontsnapping en het arrestatiebevel daar de militie die het bevel gaf hem wilde verhoren zoals de militie die hem heeft ontvoerd en dit bevel kort na zijn ontsnapping werd uitgevaardigd.

Verzoeker slaagt er evenwel niet in om op basis van zijn eigen veronderstellingen aannemelijk te maken dat het arrestatiebevel te maken heeft met zijn ontvoering of met zijn voormalige functie als gevangenisbewaker. Hij wijst erop dat het bevel volgde op zijn ontsnapping en dat de militie die het bevel uitvaardigde hem wilde verhoren doch dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoeker reeds tijdens zijn beweerde vasthouding dagenlang werd verhoord en zelfs onder de beweerde fysieke dwang geen antwoorden kon verschaffen aan de militie. In deze omstandigheden kan verzoeker dan ook niet aannemelijk maken dat de militie hem na zijn ontsnapping opnieuw wilt verhoren om alle nodige informatie te verkrijgen.

Verzoeker kan overigens niet zeggen of de militie waarnaar zijn oom ging om zich te informeren over het arrestatiebevel dezelfde militie is als die hem ontvoerde (tweede persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoeker meent dat zelfs indien er geen verband is tussen het aanhoudingsbevel en zijn ontsnapping, het een feit blijft dat er een bevel is uitgevaardigd door een gewapende groepering, moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen over dit bevel zijn geloofwaardigheid verder op de helling zetten. Verzoeker slaagt er niet in voormelde tegenstrijdigheden te verschonen door in het verzoekschrift vast te houden aan één versie van zijn verklaringen en aan te halen dat eerder sprake was van verwarring. Er dient hierbij aangestipt te worden dat verzoeker bij aanvang van zijn tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf geen andere opmerkingen te hebben buiten een correctie aangaande zijn studies (tweede persoonlijk onderhoud, p. 2) en ook op het einde van zijn eerste persoonlijk onderhoud stelde de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 9).

De Raad stelt nog vast dat verzoeker geen verdere details kan verschaffen over het arrestatiebevel afgeleverd in 2017 en er anno 2022 niet de actualiteit van aantoonbaar gelet op de evoluties in de veiligheidssituatie in Libië met een staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 en de in maart 2021 gevormde overgangsregering met melding van verschuivingen van lokale machthebbers. Dat verzoeker een

passieve houding aanneemt en geen aanhoudende pogingen heeft ondernomen om zich nader en nauwkeuriger te informeren over het arrestatiebevel van 2017 getuigt overigens van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

In dit verband is het eveneens pertinent erop te wijzen dat verzoeker niet aangaf specifieke problemen te hebben gekend nadat hem in 2017 een arrestatiebevel werd uitgevaardigd tot aan zijn definitief vertrek in 2019 (tweede persoonlijk onderhoud, p. 6). Door te wijzen op algemene informatie en de veiligheidssituatie in Libië toont verzoeker geenszins aan concrete problemen te hebben ondervonden na zijn arrestatiebevel en kan verzoeker geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maken.

Samen met de commissaris-generaal kan benadrukt worden dat verzoekers beweerde vrees dan ook wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij Libië pas in 2019 heeft verlaten terwijl zijn problemen hun oorsprong vonden in de zomer van 2017. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing op goede gronden dat deze vaststelling de hoogdringendheid en bijgevolg de geloofwaardigheid ondermijnt van de door verzoeker beweerde vrees. Wat het voorgaande verder onderstreept zijn verzoekers verklaringen dat hij bij aankomst in België eigenlijk niet van plan was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker kan met de verwijzing naar het toegevoegd psychologisch certificaat geen afbreuk doen aan zijn verklaring dat hij aanvankelijk geen bescherming wilde indienen. Daargelaten de vaststelling dat voormeld certificaat uitsluitend lijkt gebaseerd te zijn op verzoekers eigen verklaringen kan hieruit niet afgeleid worden dat verzoeker omwille van de door hem aangehaalde symptomen dermate verhinderd was dat van hem niet kon verwacht worden zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Aangaande verzoekers betoog waarom zijn vader gespaard bleef dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker door te volharden in zijn verklaringen geenszins concrete elementen bijbrengt ter weerlegging van volgende bevindingen:

“Wat tevens uw beweerde vrees ondermijnt is de door u geschetste gang van zaken hoe er met uw vader werd omgegaan. U geeft aan dat ze uw vader wilden meenemen om tot bij u te geraken “Om mij te krijgen, om hem te gijzelen tot wanneer ik mezelf aangeef.” (CGVS 2 p.5). U geeft aan dat ze machtig zijn, dat het zo werkt in Libië en u zegt letterlijk dat ze alles doen en niemand hen durft tegen te houden. “Ze doen alles en niemand durft hen tegen te houden. ... Bijvoorbeeld, ze komen Mohammad zoeken, dan pakken ze de broer op omdat Mohammed niet thuis is. Ze durven zelfs moeders te nemen.” (CGVS 2 p.5). Wat er met uw vader gebeurde omschrijft u als volgt “Ze kwamen mijn vader arresteren, iedereen van de wijk kwam erbij, en iedereen zei, hij is luchtvaartingenieur, niets te maken met politiek, ze hebben hen tegengehouden en uiteindelijk niet doorgestaan.” (CGVS 2 p.5). Ook dit slaat nergens op. U geeft aan dat de militie zich door niets of niemand laat tegenhouden, dat ze zelfs moeders willen meenemen om hun doelen te bereiken, maar uit uw verklaringen blijkt dan wel dat buurtbewoners konden tussenkomen en er zo vermeden kon worden dat ze uw vader meenamen. Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze verklaringen uw geloofwaardigheid ondermijnen daar er bezwaarlijk kan gesteld worden dat uw beschrijving van deze niets of niemand ontziende militie overeenstemt met het door hun gestelde gedrag, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat zich hierna geen verdere problemen hebben voorgedaan. Als de militie er effectief op uit was tot bij u te geraken, kan er verwacht worden dat ze uw familie niet zonder meer met rust gelaten zouden hebben. Ook voorgaande ondermijnt op ernstige wijze de door u beweerde vrees.”

Waar verzoeker zijn functie als gevangenisbewaker benadrukt en bij een terugkeer vervolging vreest door gewapende groeperingen wegens dit profiel, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van gevangenisbewakers.

De Raad stelt vast dat in de beschikbare landeninformatie, meer bepaald het geactualiseerde “Algemeen Ambtsbericht Libië” (september 2021), wordt aangegeven dat bepaalde profielen meer worden gevisieerd (Algemeen Ambtsbericht Libië, p. 52). Verzoeker meent dat hij als gevangenisbewaker, een staatswerknemer voor een GNU-instelling, een belangrijker doelwit vormt voor de LNA en verschillende milities. In zoverre verzoeker aanvoert wegens zijn voormalige functie als gevangenisbewaker gepercipieerd te (kunnen) worden als opposant wordt gewezen op het volgende. Uit het Algemeen Ambtsbericht van september 2021 blijkt dat in de verslagperiode personen die gekant waren tegen een feitelijke machthebber in een bepaald gebied risico liepen op ontvoering, intimidatie,

tegen hen gericht geweld of moord (p. 63). Dit gold ook voor personen die door de feitelijke machthebbers, bijvoorbeeld milities, werden beschouwd als aanhangers van oppositionele groepen. Het CHRDA stelt dat personen die in Libië politieke meningen uitten negatief bejegend werden door de autoriteiten en gewapende groepen. De veiligheidsincidenten waarvan melding wordt gemaakt betreffen personen die zich kritisch opstelden tegenover gewapende groepen, Haftar-aanhangers en demonstranten. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde geen lid of sympathisant te zijn geweest van een politieke partij in Libië, dat Qhadaffi hem niet interesseerde en hij niet heeft deelgenomen aan de betogingen of aan de revolutie (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker verklaarde tevens in het kader van zijn functie - weliswaar tot aan zijn beweerde ontvoering waaraan geen geloof kan worden gehecht - geen problemen te hebben gekend (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij als gevangenisbewaker valt onder het profiel van leden van het justitieel apparaat waarover wordt gesteld dat de positie van personen die werkzaam waren in het justitieel apparaat in Libië in de verslagperiode evenals in de vorige periode moeilijk was (p. 65). De geïdende personen betreffen immers hoofdzakelijk rechters, aanklagers en justitiële medewerkers die werkzaam waren in de strafvervolgning, en personen die zich bezighielden met strafzaken of controversiële onderwerpen, zoals vrouwenrechten, *quod non in casu*.

Door louter zijn functie als gevangenisbewaker te benadrukken, brengt verzoeker geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij, thans, een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van zijn eerdere werkzaamheden. Er dient hierbij beklemtoond te worden dat verzoeker sedert 2017 niet meer werkzaam is als gevangenisbewaker.

De Raad herhaalt verder dat uit de hoger weergegeven vaststellingen is gebleken dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn ontvoering en vasthouding door een militie.

In het licht van deze omstandigheden, volstaat het niet om louter te poneren dat verzoeker zal worden geïdend bij een terugkeer naar Libië wegens zijn vroegere werkzaamheden als gevangenisbewaker.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting aanstipt dat er veel moorden plaatsvonden in de gevangenis waar hij werkzaam was en stelt door de autoriteiten verdacht te worden voor de moord op gevangenen die werden neergeschoten na vrijlating, moet de Raad vaststellen dat deze verklaring ter terechtzitting niet te rijmen valt met verzoekers eerdere verklaringen tijdens zijn gehoren.

Verzoeker gaf immers op het CGVS uitdrukkelijk aan zich niet te herinneren dat er ooit iets was misgegaan op veiligheidsvlak en dat hij in de periode dat hij als bewaker werkte, van 2014-2017, nooit heeft moeten ingrijpen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker gaf aan dat hij in het kader van zijn functie - weliswaar tot aan zijn beweerde ontvoering - geen problemen heeft gekend (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6). Hoewel verzoeker tijdens twee persoonlijke onderhouds uitvoerig werd gehoord en de kans werd geboden om zijn vluchtrelaas uiteen te zetten werd nergens gewag gemaakt van een vrees voor vervolging wegens een onterechte beschuldiging voor de moord op gevangenen die werden neergeschoten na vrijlating. Verzoeker werd na uiteenzetting van zijn vluchtrelaas overigens uitdrukkelijk gevraagd of hij nog zaken wenste te vertellen en nog problemen heeft gekend (doch antwoordde hierop negatief en stelde alle problemen te hebben kunnen vertellen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8; tweede persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker kan zodoende niet ernstig genomen worden in zijn *post factum* verklaringen ter terechtzitting die geenszins gestaafd worden.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen die verzoeker niet ontkracht en wat betreft het arrestatiebevel niet heeft kunnen weerleggen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift, verwijzend naar en citerend uit algemene rapporten, aanhaalt dat de humanitaire situatie in Libië verslechterd is, dient gewezen te worden op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in

Libië het risico loopt om niet in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. *In casu* blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Libië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Inzake de impact van de COVID-19-pandemie wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij in Libië geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij omwille van deze pandemie op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd.

Tot slot dient aangestipt te worden dat verzoeker de nodige werkervaring heeft en zich steeds zelfredzaam heeft getoond, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt bij terugkeer verhoogt. Zodoende kan worden aangenomen dat verzoeker in geval van terugkeer in staat moet zijn om een inkomen te genereren en alzo in zijn levensonderhoud te voorzien. Bovendien beschikt verzoeker over een uitgebreid familiaal netwerk in Libië (Verklaring DVZ van 11 augustus 2021, p. 7 en 9; eerste persoonlijk onderhoud, p. 4).

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, die zich louter beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie, doch nalaat in te gaan op zijn persoonlijke situatie, indien hij zou terugkeren naar Libië, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hij kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* aldus dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripolitanië in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is

dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië/Tripoli dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Hierbij wordt gepreciseerd dat het *Office for the Coordination of Humanitarian Affairs* van de Verenigde Naties op 25 februari 2022 stelde dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid in maart 2021 en dat meer ontheemden terugkeren naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden (COI Focus Libië, *burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022, p. 8). Het IOM geeft aan dat er in april 2021 223.949 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling is ten opzichte van de maanden daarvoor en dat er tegen het einde van april 2021 geen nieuwe binnenlandse ontheemden werden gerapporteerd (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 77). Tijdens 2021 bleven ontheemden terugkeren naar hun regio's van herkomst (DTM, *IDP and Returnee Report*, oktober, november 2021, p. 5). Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarbij 48 burgers om het leven kwamen, waarvan de helft door landmijnen. De andere burgerdoden vielen door aanvallen met vuurwapens van meestal niet nader geïdentificeerde gewapende groepen op Libische burgers of immigranten. 20 van de 30 geregistreerde incidenten met burgerdoden viel in Tripolitanië. 42 van de totaal 48 doden vielen ook in dit deel van het land, waarbij het zwaartepunt gelegen is in Tripoli. Er wordt geconcludeerd dat de daling van het aantal burgerslachtoffers zich ook heeft aangehouden in de eerste maanden van 2022 (COI Focus Libië, *Burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022). In verweerders aanvullende nota wordt verder aangegeven dat tussen maart en eind augustus 2022 er 12 incidenten plaatsvonden waarbij 23 burgerdoden vielen.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije. (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

Verweerder wijst er in zijn aanvullende nota op dat op 26 en 27 augustus 2022 aan Bashagha gelieerde gewapende groepen probeerden de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens verweerder dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

In de COI Focus gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022, aangebracht middels verweerders aanvullende nota, wordt de recente situatie in Tripoli besproken en geconcludeerd wat volgt: *“De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke*

impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Desondanks is er nog steeds gevaar voor toekomstige incidenten in en rond de hoofdstad. De geciteerde analisten zijn pessimistisch en achten de kans op toekomstig geweld groot. De meeste doden en gewonden zijn leden van de gewapende militie in Tripoli, maar er zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het geweld was zo plots en hevig dat burgers tussen de fronten zijn geraakt. Ook burgerdoelwitten kwamen onder vuur te liggen en de geleden materiële schade is aanzienlijk.”

De commissaris-generaal concludeert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië wat volgt: “De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Het betoog in het verzoekschrift en de toegevoegde stukken zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

De door verzoeker beschreven situatie in Libië ligt bovendien in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse werd gebaseerd.

Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen, en dat er onvrede heerst in het land, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient tevens rekening gehouden te worden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers gedaald is, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt.

Het door verzoeker aangehaalde reisadvies is enkel bestemd voor Britse reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

De Raad concludeert dat de door verzoeker bijgebrachte stukken niet meer dan een voortzetting van de in de bestreden beslissing beschreven situatie in de regio Tripoli betreffen, namelijk dat daar nog steeds gevechten plaatsvinden en waarbij, in voorkomend geval, de burgerbevolking in gevaar wordt gebracht. Deze informatie acht de Raad onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat er bij de huidige stand van zaken geen sprake is van een “*uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980*”. Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48 § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*” niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Verzoeker, een alleenstaande ongehuwde meerderjarige man, maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In zoverre verzoeker zou verwijzen naar zijn vluchtrelaas om dergelijke persoonlijke omstandigheden aan te tonen dient, bovenstaande vaststellingen onder punt 2.3.4. mee in acht genomen, vastgesteld te worden dat verzoeker hiermee geen persoonlijke omstandigheden aantoonst die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhouds kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU